

Arrest

nr. 307 447 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49 / 5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster zou reeds sinds 2010 in België verblijven en doorliep gedurende haar verblijf in België vruchteloos meerdere procedures inzake internationale bescherming en humanitaire regularisatie.

1.2. Verzoekster diende op 12 april 2022 nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 december 2023 een beslissing waarbij de in 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend per aangetekend schrijven van 20 december 2023.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2022 werd ingediend door :

D(...), A(...) (R.R.:(...))

nationaliteit: Kazachstan geboren te (...) op (...) adres: (...)

Ook gekend als :

- D(...), A(...)
- L(...), J(...) geboren op (...) met nationaliteit: Litouwen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw wordt volgens haar verklaringen gezocht door haar autoriteiten, zou serieuze problemen hebben in haar land en verblijft daardoor al 13 jaar in België. Haar verklaringen worden ondersteund door onder meer het Platform Russischsprekenden Solidariteit vzw en het Bureau van de Belarussische politieke emigratie in de Europese Unie. Mevrouw zou nog steeds actief gezocht worden door haar autoriteiten omwille van haar politieke activiteiten en omwille van haar familiale problemen met haar ex-partner in Kazachstan. Het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vermoedt dat mevrouw haar land verliet op 08.09.2010 om de strafzaak uit de weg te gaan die tegen haar aanhangig werd gemaakt op 24.08.2010. De aantijgingen tegen haar zijn waarschijnlijk gegrond. Er kan geen geloof gehecht worden aan haar verklaringen dat ze omwille van haar beperkte politieke inzet, haar autoriteiten, een valse strafzaak tegen haar zouden opgezet hebben. Het vermoeden rijst dat de zaak die de Kazachse autoriteiten tegen haar openden omwille van oplichting, gegrond is. Het gerecht in Kazachstan heeft de bevoegdheid en verantwoordelijkheid om recht te spreken in strafzaken. Het vermijden van de confrontatie met deze kwestie kan ernstige gevolgen hebben voor haar juridische positie en persoonlijke situatie. Het is in haar eigen belang om haar zaak in Kazachstan niet uit de weg te gaan en actief deel te nemen aan het juridische proces. Het is van groot belang dat mevrouw deelneemt aan haar eigen verdediging. Het gerechtssysteem is ontworpen om eerlijke processen te waarborgen, en haar deelname is van cruciaal belang om ervoor te zorgen dat haar standpunt adequaat wordt vertegenwoordigd. Afhankelijk van het verloop van de gerechtelijke procedure kan mevrouw ten gepaste tijde een visum aanvragen om langdurig in België te kunnen verblijven. Ze kan daarbij de hulp invoeren van haar (Belgische) advocaat. De bevoegde ambassade bevindt zich in Astana (Kazachstan).

Betrokkene verblijft reeds meerdere jaren in België en haar asielpcedure zou bijna 4 jaar hebben geduurd. Mevrouw zou in 2010 in de functie van manager naar België zijn gekomen. Ze zou een arbeidskaart B en een arbeidscontract hebben gehad. Ze wou ook haar partner komen vervoegen, de heer Y.(...) I.(...). De relatie zou 1,5 jaar geduurd hebben. Er is sprake van intra familiaal geweld. Haar appartement werd beschadigd en mevrouw zou slachtoffer zijn geworden van slagen en verwondingen. Ze belandde op de spoedafdeling van het ziekenhuis. Mevrouw volgde in België integratiecursussen en taalcursussen. Ze zou zich thuis voelen in België. Ze verwijst naar haar privéleven in België en artikel 8 van het EVRM. Mevrouw heeft arbeidsplannen in België. Haar ouders zouden bovendien in 2021 aan COVID-19 zijn overleden. Mevrouw wist dat haar verblijf in België slechts beperkt werd toegestaan, namelijk in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Mevrouw heeft meer bepaald achtereenvolgens twee verzoeken om internationale bescherming ingediend. Beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing. Haar asielaanspraak werd ongeloofwaardig bevonden en de Belgische asielinstanties vermoeden dat mevrouw de strafzaak die tegen haar aanhangig werd gemaakt, tracht te ontlopen, en dat de zaak die de Kazachse autoriteiten tegen haar openden omwille van oplichting, gegrond kan zijn. Op 04.07.2016 probeerde betrokkene zich in Brasschaat in te schrijven als EU-burger met een valse Litouws paspoort en een valse naam. Mevrouw kreeg een E-kaart als EU-burger. Deze kaart was initieel geldig van 20.07.2016 tot 20.07.2021. Op 16.11.2016 werd de E-kaart ingetrokken nadat de fraude werd vastgesteld. De betrokkene had uitsluitend toegang tot de Belgische arbeidsmarkt gekregen door de door haar gepleegde fraude. Deze tewerkstelling was niet reglementair. Mevrouw werd trouwens naar aanleiding hiervan door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete (valsheid in geschriften). Mevrouw kreeg in 2014 ruzie met haar ex-vriend. Er werden slagen toegebracht. De processen-verbaal bevinden zich in het dossier van mevrouw. Haar ex-partner werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden (beroep zou nog hangende zijn). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom mevrouw niet terug zou kunnen keren naar haar herkomstland om zich vervolgens te richten tot de Belgische ambassade in Astana. Mevrouw kan zich in België laten vertegenwoordigen door haar Belgische advocaat. Het is bijzonder jammer om te vernemen dat haar ouders zijn overleden als gevolg

van COVID-19, maar er kan niet ingezien worden waarom haar dat zou kunnen beletten om terug te keren naar haar herkomstland waar ze ongetwijfeld nog steeds kan terugvallen op een familiaal en sociaal netwerk. Haar verblijf en leven in Kazachstan kan helemaal niet vergeleken worden met haar relatief korte verblijf op het Belgische grondgebied. Het staat mevrouw vrij om zich in haar herkomstland te richten tot de Belgische ambassade om er een visum aan te vragen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van haar vriendschapsrelaties in België maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Mevrouw haalt de duurtijd van haar procedures aan, maar geen enkele van deze procedures duurde onredelijk lang en de duurtijd op zich van een procedure kan niet als buitengewone omstandigheid ingeroepen worden omdat het haar niet belemmert terug te keren naar het herkomstland om daar een visumaanvraag in te dienen. Bovendien dient er ook op gewezen te worden dat mevrouw de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden met haar ongeloofwaardig asielaanvraag.

Mevrouw zou medische gevolgen ondervinden ten gevolge het geweld gepleegd door haar ex-partner in 2014. Mevrouw legt echter geen recente medische bewijzen neer waaruit blijkt dat mevrouw heden niet zou kunnen reizen naar haar herkomstland, noch dat ze geen medische zorgen zou kunnen verkrijgen in haar herkomstland, mocht dit nodig blijken. Mevrouw toont niet aan dat zij in haar herkomstland geen toegang tot medische faciliteiten en zorgverleners heeft die vertrouwd zijn met haar culturele achtergrond. Mevrouw toont niet aan dat ze geen gepersonaliseerde en effectieve behandeling zou kunnen krijgen in de gezondheidsfaciliteiten in haar herkomstland. Bovendien zou het teruggaan naar haar herkomstland haar de mogelijkheid bieden omringd te worden door familie en vrienden, wat emotionele steun kan bieden tijdens haar herstelproces. Het opnieuw verbinden met haar thuisgemeenschap kan een positieve impact hebben op haar welzijn en genezing. De aangehaalde gezondheidsklachten kunnen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De elementen van integratie (de opleidingen die ze volgde, haar werkverleden en kennis van het Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Indien mevrouw zou overwegen om terug te keren naar België, is het belangrijk haar werkverleden (gedetailleerde informatie over uw werkverleden, inclusief werkgevers, functietitels, data van tewerkstelling en verantwoordelijkheden) en de gevolgde beroepsopleidingen (inclusief de namen van de instellingen, data van inschrijving en voltooiing, en behaalde certificaten of diploma's) overzichtelijk kenbaar te maken. Ze kan zich hierbij laten bijstaan door haar (Belgische) advocaat. De Belgische ambassade in Astana, kan haar specifieke informatie geven met betrekking tot de benodigde documentatie en procedures voor het aanvragen van een visum om terug te keren naar België.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster zet haar eerste middel als volgt uiteen:

"2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voort te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (LP. Suetens en M. Boes, *administratief recht*, Leuven, Acco, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 September 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot zijn voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651,18 September 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts *Geschillen van bestuur*, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoekster verweten dat zij niet terugkeert naar Kazachstan om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen. Er wordt echter abstractie gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster stelt hierbij het volgende:

"2.2 Tweede Middel

In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van tegenpartij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. (cfr. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari/Turkije, § 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a./Georgië en Rusland, § 448; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. tegen België en Griekenland, vanaf § 358 en EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirshi en anderen tegen Italië, § 131).

Een dergelijk onderzoeksplicht bestaat zeker in het geval er veel belastende informatie gekend is over de situatie in Moldavië (zie Femke Vogelaar, 'Protection Gap': over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties, TVR 2013, nr 1, blz 60 - 61).

Verzoekster wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij de situatie in Oekraïne en Rusland, toch dichtbijgelegen bij Kazachstan, op de voet volgen.

Nochtans wordt verzoekster door zijn terugwijzing blootgesteld aan risico's, die een schending uitmaken van het artikel 3 EVRM.

Het komt aan verwerende partij toe om een risico - analyse te maken voor verzoekster in geval van zijn terugkeer.

In casu moet dus worden nagegaan of verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

Er wordt bovendien niet individueel nagegaan wat de gevolgen voor verzoekster zouden zijn bij een uitwijzing naar Kazachstan. De Belgische overheid verliest tevens uit het oog dat er thans in Rusland ook een oorlogssituatie heerst die op heden nog steeds hevig woedt.

Verzoekster kan zich dan ook niet met de beslissing verzoenen.

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat voor terugkeer naar Kazachstan verwerende partij een grondig individueel onderzoek had moeten voeren naar de situatie voor verzoekster. In casu geschiedde dit niet.

Overigens is de situatie in Rusland thans één van regelrechte oorlog. Hier is geen enkele afweging gemaakt door verwerende partij. In het verleden oordeelde Uw Raad reeds dat dit onvoldoende is.

Bovendien is de gezondheidstoestand van verzoekster dermate slecht dat hij onmogelijk een lange reis kan maken zonder zijn moeder.

De dokters van verzoekster bevestigen zijn schrijnende medische problematiek:

Omwille van feiten gepleegd door haar ex-partner, wordt verzoekster ook tot op heden (onder andere) psychologisch begeleid. Hier dient eveneens rekening mee gehouden te worden. Ook de fysieke verwondingen die zij tot op heden heeft ten gevolge van dit partnergeweld, worden in België behandeld. De medische toestand van verzoekster staat haar niet toe thans te reizen.

Verzoekster meent aldus dat er ook in zijn situatie sprake is van een duidelijke schending van artikel 3 EVRM in samenhang met de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij schendt dan ook de hierboven vermelde artikelen."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in samenhang met het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt hierbij het volgende:

"2.4 Derde Middel

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHAAR).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster legde een kopie neer van haar paspoort en van het bewijs van betaling van de retributie. De aanvraag is in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 en 26 maart 2009.

Buitengewone omstandigheden die de aanvraag van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 Vreemdelingenwet onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maken. Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" (eigen onderlijning).

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden invoeren.

Alleszins is het bij afweging tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel.

Verzoekster is bovendien om medische redenen in de onmogelijkheid om de reis naar Kazachstan te maken. De aanvraag is derhalve ontvankelijk.

Verzoekster verwijst naar wat hoger is gesteld in verband over het profiel en de buitengewone omstandigheden en aanzien deze hier voor herhaald.

Deze bevestigingen ontmiskenbaar de buitengewone omstandigheden en de prangende humanitaire situatie.

Verzoekster wijst er ook uitdrukkelijk op dat bij de beoordeling van de aanvraag rekening dient gehouden te worden met het critérium van artikel 6.4 van de vermelde Richtlijn 2008/115/EG. Zij stelt dat zij duidelijk als schrijnend geval dient aanzien te worden en humanitaire redenen ruim aanwezig zijn. Het gegeven van het zeer lange verblijf, de totale integratie en de medische problematiek volstaat voor de toepassing van dit critérium.

Verzoekster wijst ten overvloede op hun perfecte integratie. Dit blijkt uit het hogergeschetste profiel. De gevoegde en talrijke stukken bevestigen dit ontmiskenbaar.

Gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Er is geen sprake van dat verzoekster enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Verzoekster heeft zich steeds als voorbeeldige burger gedragen.

Verzoekster meent dan ook in aanmerking te komen voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit middel is gegrond."

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het passend in voorliggende zaak de drie door verzoekster aangevoerde middelen gezamenlijk te bespreken.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.9. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 april 2022, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekster betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

“De aanvraag van machtiging tot verblijf in België door een vreemdeling moet normaal worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van oorsprong (artikel 9 lid 2 van de Vreemdelingenwet).

Deze wet voorziet hierop echter een uitzondering waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf in België kan vragen.

Dat de Raad van State reeds bij het arrest van 9 april 1998 (nr. 73.025) stelde duidelijk vast dat de “buitengewone omstandigheden” geen omstandigheden van overmacht zijn.

De terugkeer van verzoekster is onmogelijk minstens zeer moeilijk omwille van haar onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat verzoekster voelt zich thuis in België en heeft integratie- en taal cursus hier gevolgd.

Dat privé leven van verzoekster zich volledig in België plaatsvindt.

Het terugsturen van verzoekster naar het land van herkomst zal ondubbelzinnig een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

De kern van haar belangen bevindt zich zonder twijfel in België waar ze reeds paar jaren woont en goed geïntegreerd.

Daarenboven doet ze al het mogelijke om zich in België te integreren en heeft ze deelgenomen aan de cursus maatschappelijke integratie.

Verzoekster kwam in België aan in 2010 om te werken alhier in functie van manager (zie haar arbeidskaart B en arbeidscontract in bijlage).

Ze kwam tevens om zich te verenigen met haar ex-partner de heer Y.(...) I.(...) waarmee zij later heel wat problemen had.

De relatie die in totaal meer dan anderhalf jaar geduurd heeft eindigde al snel in een conflict waarin verzoekster vele keer ernstig geslagen werd.

Haar woning werd tevens vele keer bestormd door haar ex-partner, die de deur van het appartement had beschadigd.

Haar ex-partner heeft haar op het gezicht geslagen en haar kleren gescheurd. Daarna wendde verzoekster zich naar de Dienst Spoedgevallen en naar de politie om tegen hem een klacht in te dienen (zie bewijzen in bijlage).

Verzoekster vroeg eerste keer asiel aan op 9 december 2016. Zij had toen weinig bewijzen en de asielaanvraag werd geweigerd. De laatste aanvraag van verzoekster dd. 26 april 2018 was geweigerd. Verzoekster meent dat onterecht omdat haar problemen zijn helemaal niet opgelost.

Verzoekster wordt echter actief gezocht door de autoriteiten van haar land van herkomst. Zie talrijke bewijzen in bijlage.

Ze is daarom van mening dat ze eventueel in aanmerking kan komen voor regularisatie van haar verblijf.

Artikel 8 van het EVRM komt tevens in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster.

Het is voor verzoekster uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van haar leven en op een te grote risico van terugkeer.

Haar arbeidsplannen en privé-leven spelen zich momenteel uitsluitend in België af.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en beroepsleven vormen. Het artikel 8 van het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en beroepsleven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1977, nummer JC979J2).

Het artikel 8 beschermt “het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid” voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, “La convention europeenne et la regulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique”, in la Miese en oeuvre interne de la Convention europeenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan “als normaal gesproken behorend tot het privé-leven” beschouwen “alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven” (Cohen-Jonathan, La Convention Europeenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het lijkt geen enkel twijfel dat voor verzoekster het verblijf in België een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelfs als afwijzingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé- sfeer, beroeps- sfeer en in de persoonlijke sfeer van verzoekster omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met haar vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel.

De terugkeer van verzoekster naar de Republiek Kazachstan zal leiden tot onherstelbare schade in hoofde van de verzoekster. De Belgische overheden zijn niet allen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé- leven of beroepsleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat elk individu op het Belgische grondgebied de mogelijkheid moet krijgen om veilig te kunnen leven en werken. In de volgende situatie verkeerder de verzoekster tot nu toe in de onmogelijkheid haar beroepsleven veilig en verantwoordelijk voort te zetten.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskennis zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het beroepsleven van verzoekster verkerend in een onstabiele pijnlijke staat en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Het weze derhalve duidelijk dat er uitzonderlijke omstandigheden bestaan in hoofde van verzoekster.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip “privé leven” zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadeert in het ruimer opzet van het EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Verzoekster is momenteel psychisch niet stabiel en heeft last van zenuwachtigheid, slaapstoornissen, angstaanvallen en multiple lichte contusie's als gevolg van het geweld gepleegd door haar ex-partner op 13 september 2015.

De reden is haar politieke activiteiten in Kazachstan en mede haar familiale problemen met haar ex-echtgenoot in Kazachstan.

Verzoekster verblijft momenteel al vele jaren jaren in België. Ze verbleef een lange periode legaal in het land.

Verzoekster vraagt regularisatie van haar verblijf op basis van haar lange asielprocedure van ca. 4 jaar vanaf 2018 tot 2022 die onterecht negatief werd beëindigd en wegens bewezen onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst.

Verzoekster verkeert zich momenteel in ee prangende humanitaire situatie wegens onmogelijkheid om terug te keren en haar zeer lange asielprocedure van 4 jaar.

De beide ouders van verzoekster zijn overleden van Covid-19 in 2021.

Het gaat in casu over een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster in de zin regularisatieinstructie dd. 19 juli 2009.

Daarenboven, zelfs indien de Dienst Vreemdelingenzaken zal suggereren dat er enkel sprake is van een “tijdelijke terugkeer”, blijkt maar al te vaak in de praktijk dat het in feite gaat om een definitieve terugkeer, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden.

Deze buitengewone omstandigheden verhinderen dat verzoekster een visum voor lang verblijf in België gaat aanvragen in haar herkomstland. (...)”

3.10. In haar middelen houdt verzoekster hoofdzakelijk een theoretische uiteenzetting over de interpretatie van de “buitengewone omstandigheden” uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze uiteenzetting is niet bij machte om de concrete motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekster citeert in haar middel een aantal elementen die volgens haar door de rechtspraak als ‘buitengewone omstandigheden’ worden aanvaard, maar zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij het bewijs heeft geleverd dat zij zich op dergelijke omstandigheden kon beroepen.

3.11. In haar eerste middel betoogt verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris abstractie zou hebben gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt. Verzoekster laat evenwel na nader toe te lichten met welke ‘specifieke omstandigheden’ geen rekening zou zijn gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat met alle door verzoekster in haar aanvraag van 22 april 2022 aangebrachte elementen rekening werd gehouden: haar langdurige verblijf in België, haar procedures inzake internationale bescherming, haar privéleven en haar integratie in België, de problemen met haar ex-partner en haar psychische instabiliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris bespreekt in zijn beslissing al deze elementen en concludeert dat “niet ingezien (kan) worden waarom mevrouw niet terug zou kunnen keren naar haar herkomstland om zich vervolgens te richten tot de Belgische ambassade in Astana” en “via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”.

3.12. De Raad stelt vast dat verzoekster het in haar middelen oneens is met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Het louter oneens zijn met de appreciatie van de gemachtigde van de

staatssecretaris kan evenwel onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 28 april 2003, nr. 118.725). Verzoekster bestempelt de argumenten als onjuist, maar zij weerlegt in haar middelen geen enkele feitelijke vaststelling en zij brengt geen gegevens aan die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen. Zij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het geheel van zijn overwegingen de aanvraag onontvankelijk te bevinden.

3.13. Verzoekster beweert in haar tweede middel dat ze omwille van de situatie in Oekraïne en Rusland en omwille van medische redenen in de onmogelijkheid verkeert om de reis naar Kazachstan te maken.

De Raad merkt op dat verzoekster de oorlog tussen Oekraïne en Rusland in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet als buitengewone omstandigheid had ingeroepen, waardoor zij niet redelijkerwijs kan verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris de situatie in Kazachstan ingevolge dit conflict zou gaan onderzoeken. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (cf. RvS 9 januari 2006, nr. 153.367).

Met betrekking tot verzoeksters gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Mevrouw zou medische gevolgen ondervinden ten gevolge van geweld gepleegd door haar ex-partner in 2014. Mevrouw legt echter geen recente medische bewijzen neer waaruit blijkt dat mevrouw heden niet zou kunnen reizen naar haar herkomstland, noch dat ze geen medische zorgen zou kunnen verkrijgen in haar herkomstland, mocht dit nodig blijken. Mevrouw toont niet aan dat zij in haar herkomstland geen toegang tot medische faciliteiten en zorgverleners heeft die vertrouwd zijn met haar culturele achtergrond. Mevrouw toont niet aan dat ze geen gepersonaliseerde en effectieve behandeling zou kunnen krijgen in de gezondheidsfaciliteiten in haar herkomstland. Bovendien zou het teruggaan naar haar herkomstland haar de mogelijkheid bieden omringd te worden door familie en vrienden, wat emotionele steun kan bieden tijdens haar herstelproces. Het opnieuw verbinden met haar thuisgemeenschap kan een positieve impact hebben op haar welzijn en genezing. De aangehaalde gezondheidsklachten kunnen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.”*

In haar verzoekschrift poneert verzoekster dat de dokters de schrijnende medische problematiek ingevolge het ondergane partnergeweld bevestigen, maar noch bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, noch bij onderhavig verzoekschrift werden medische attesten gevoegd die deze problematiek staven. Verzoekster brengt bijgevolg geen elementen aan die erop wijzen dat verweerder de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden bij zijn beoordeling. Bovendien staat het verzoekster vrij desgevallend een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, indien er werkelijk medische elementen zouden zijn die een obstakel zouden vormen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, zoals zij in haar derde middel beweert.

In haar derde middel deelt verzoekster mee dat zij een kopie van haar paspoort en een bewijs van betaling van de retributie had neergelegd. Dit wordt in de beslissing nergens betwist. Verzoekster brengt haar medische situatie, de prangende humanitaire situatie, haar integratie en de afwezigheid van een gevaar voor de openbare orde in herinnering, die volgens haar wel buitengewone omstandigheden uitmaken, maar zij weerlegt de pertinente overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet waar deze stelt dat deze elementen niet beletten dat zij ‘tijdelijk’ terugkeert om via de Belgische vertegenwoordiging in Kazachstan een visum aan te vragen.

3.14. In zoverre verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert in geval van uitwijzing naar Kazachstan, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt om iemand te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekster toont evenwel niet aan dat de bestreden beslissing haar zou blootstellen aan een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster dient haar beweringen te onderbouwen met een begin van bewijs. Zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat immers niet om tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel. Er werd evenmin een motiveringsgebrek aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN